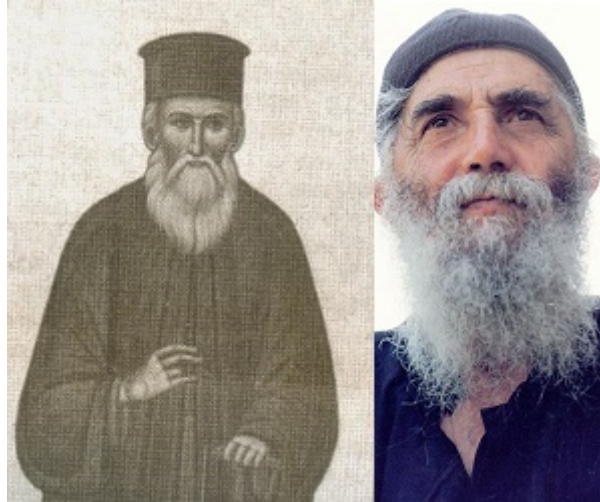

Συναντήσεις δύο συγχρόνων Αγίων: Γέρ. Ιάκωβος Βαλαδήμος - Όσιος Παΐσιος

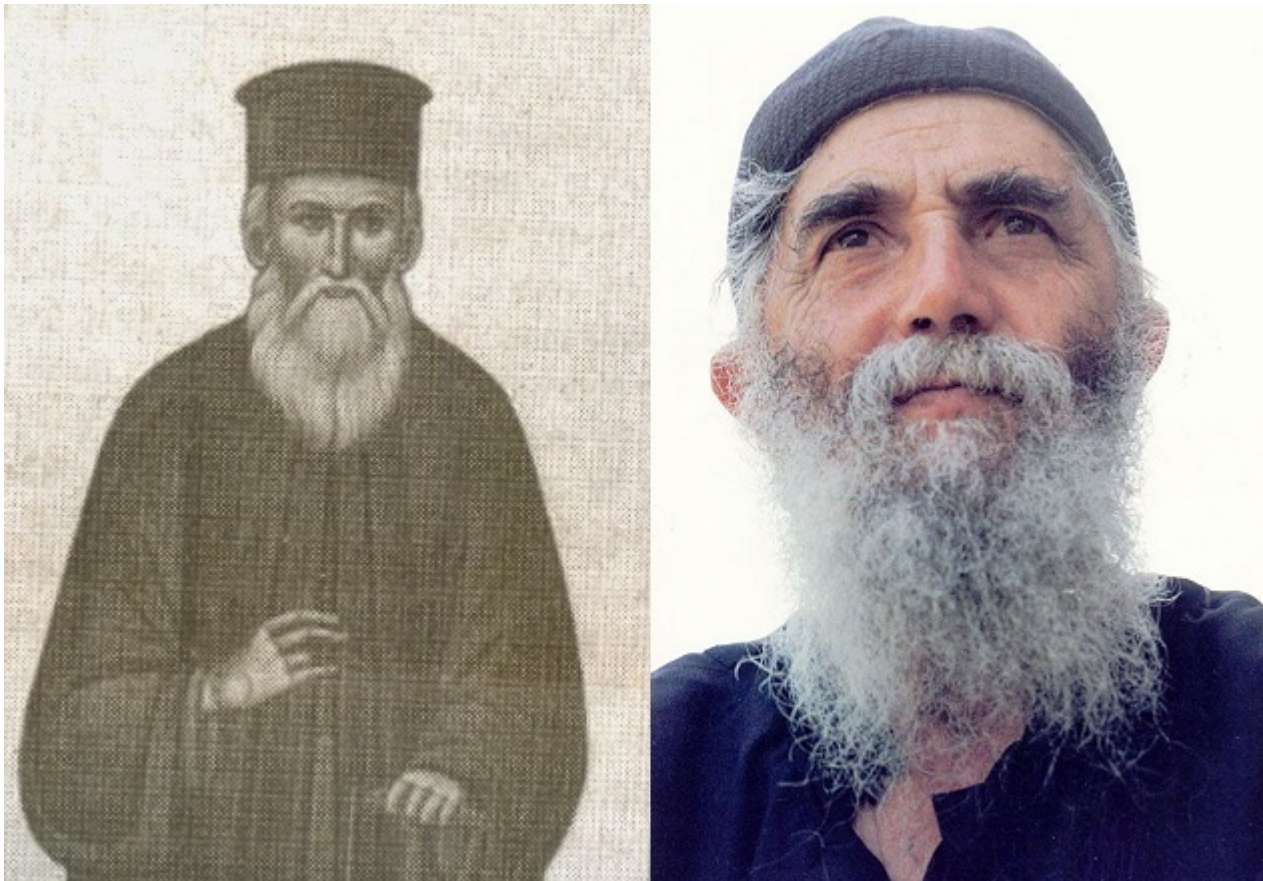
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

(Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης, Έκδοση Ιεράς Μονής Αγίου Ιωάννου Θεολόγου Σουρωτής, σελίς 153, 2015)

Η αγιότητα δεν κρύβεται. Είναι μαγνήτης, που ελκύει. Είναι το λαμπερό αστέρι, που φωτίζει όλους μας στο σκοτάδι της χίμαιρας και των προβλημάτων της καθημερινότητας. Είναι η όαση των κουρασμένων οδοιπόρων στην έρημο των θλίψεων και των κρίσεων. Είναι η πηγή με το γάργαρο νερό, που ξεδιψάει κάθε διψασμένο. Είναι το ευωδιαστό λουλούδι στη δυσώδη κοπριά των ορθολογιστών

της σε
ρατών

μαγνήτες αγιότητος στην εποχή μας είναι ο Γέροντας Ιάκωβος Βαλαδής και ο ήδη γραμμένος στις δέλτους των Αγίων μας, Όσιος Παΐσιος, ο Αγιορείτης. Ο τελευταίος τα νεανικά του χρόνια τα πέρασε στην Κόνιτσα και αργότερα ως μοναχός ασκήτευσε και στο ιστορικό Μοναστήρι της, αυτό της Παναγίας του Στομίου, μακριά από την κοσμική τύρβη ακόμη και σήμερα, αφού δεν είναι προσβάσιμο στα σύγχρονα μέσα κυκλοφορίας και χρειάζεται αρκετή και δύσκολη πεζοπορία, για να φθάσει κανείς εκεί. Αποζημιώνεται, βέβαια, ο προσκυνητής του από το υπέροχο τοπίο, με την «φωνήν υδάτων πολλών» (Αποκ. ιδ' 2) από τον παραρρέοντα Αώο ποταμό και από τις μυστικές συμφωνίες, που αδιάκοπα δίνουν τα καλλικέλαδα αηδόνια και τα άλλα φιλέρημα στρουθία του δάσους. Αποζημιώνεται επίσης πολύ περισσότερο από τη χάρη της Παναγίας μας της Στομιώτισσας και τις ευχές του Οσίου Παΐσιου, του οποίου σώζεται το απέριττο κελλάκι.

Ως νεαρός Αρσένιος, ο Όσιος Παΐσιος, διψούσε για λόγο Θεού και για συναντήσεις με ανθρώπους που βίωναν το Ευαγγέλιο και ζούσαν μεν στη γη, αλλά είχαν το πολίτευμα στον ουρανό, όπως οι πραγματικοί Χριστιανοί, αυτοί που περιγράφει ο Απόστολος των εθνών (Φιλιπ. γ' 20). Η φήμη του Οσίου Γέροντος του Μοναστηριού του Προφήτη Ηλία στη Βίτσα του Ζαγορίου, του πατρός Ιακώβου, του ιεραποστόλου της Ηπείρου, είχε φθάσει και στα αυτιά του νεαρού τότε φερέλπιδος μοναχού, του μετέπειτα Οσίου Παΐσιου, αφού όλοι μιλούσαν για τις αρετές του, τις νουθεσίες του, τα θαυμάσιά του.

Αψηφώντας, λοιπόν, τη μακριά πεζοπορία από την Κόνιτσα στη Βίτσα, μαζί με άλλους δύο νεαρούς, που είχαν τρωθεί από τον ίδιο έρωτα της μοναχικής ζωής και ως πνευματικοί αδελφοί αλληλοστηρίζονταν «ως πόλις οχυρά» (Παρ. 18, 19), επισκεπτόταν, όταν εύρισκε ευκαιρία, τον ευλαβέστατο πατέρα Ιάκωβο.

Και μόνο το παρουσιαστικό του Γέροντος, η βιωματική του πτωχεία του Ιησού, και η οσιακή συμπεριφορά του συγκινούσε τους νεαρούς υποψηφίους μοναχούς και τους παρακινούσε σε μίμηση των ασκητικών του παλαισμάτων. Η διαπροσωπική αυτή επικοινωνία με τον Γέροντα Ιάκωβο τους τόνωνε το ηθικό, τους φυλάκιζε τις αισθήσεις και τους φτέρωνε το νού προς τις επάλξεις του ουρανού. Παρακολουθούσαν με προσοχή κάθε κίνησή του και πρόσεχαν τα λόγια του και κάθε λέξη που έβγαινε από το «έρκος των οδόντων του» κατά τον Ιερό Χρυσόστομο. Και όλα τα χάρασαν με ανεξίτηλο μελάνι στις καρδιές τους. Ήταν, βλέπετε, σκαπανείς της αρετής, ήταν μέλισσες που τρυγούσαν το γλυκύτατο μέλι της θεοσοφίας του Γέροντος, το νέκταρ του αποστάγματος των ασκητικών του πόνων.

Έφαχναν να βρουν οι μακάριοι νέοι τον πολύτιμο μαργαρίτη, που δεν είναι άλλος

από τον Σωτήρα μας Χριστό. Και τον βρήκαν μέσα από το πρόσωπο του πατρός Ιακώβου, τα λόγια του οποίου σαφώς και τους ώθησαν στην εκπλήρωση της θεοφιλούς επιθυμίας τους. Γνώριζαν ότι ο πολύτιμος μαργαρίτης, για να βρεθεί, θέλει ψάξιμο. Δεν βρίσκεται εύκολα, γιατί κρύβεται, όπως τα μαργαριτάρια στα βάθη των ωκεανών. Όποιος θέλει να βρεί μαργαριτάρια μπαίνει με προσωπικούς κόπους και κινδύνους γυμνός στη θάλασσα και κάνει βουτιές στο βυθό της. Και όποιος θέλει να βρει τον πολύτιμο μαργαρίτη, τον Χριστό μας, πρέπει να κολυμβήσει γυμνός από χρήματα και περιουσίες σε αυτή τη ζωή, όπως ο πατήρ Ιάκωβος, και να κάνει καταβύθιση με την αρετή της υποποιού ταπεινώσεως, της ασκήσεως, της σκληραγωγίας, της κενωτικής αγάπης και της αλληλεγγύης, όπως ακριβώς εκείνος.

Η χαρά, όμως, της ευρέσεως του πολύτιμου μαργαρίτη, του Χριστού μας, έδιωχνε κάθε κόπο, θλίψη και κίνδυνο από τη ζωή του πατρός Παΐσιου και των φίλων του, και τον έκανε τόσο πλούσιο, όσο κανέναν άλλον σε αυτή τη ζωή. Οι επισκέψεις του, έτσι, στο Γέροντα Ιάκωβο, ήταν επισκέψεις ευρέσεως του μαργαριταριού του εφετού της καρδιάς του, αυτού που ήδη είχε βρει ο ασκητής Ηγούμενος του Μοναστηριού του Προφήτη Ηλία. Ως πνευματικός διδάσκαλος, λοιπόν, και αλείπτης ο πατήρ Ιάκωβος σαφώς επηρέασε με την οσιακή του πολιτεία τον Όσιο Παΐσιο και τον ανέδειξε όχι μόνο ισάξιο των κατορθωμάτων του, αλλά, χάριτι θεία, πολύ ανώτερό του, για να φανεί ότι «το πνεύμα του Θεού όπου θέλει πνεί» (Ιωάν. γ' 8). Αν, λοιπόν, σκεύος εύχρηστο του Παναγίου Πνεύματος φάνηκε ο Όσιος Παΐσιος, πόσο μάλλον εύχρηστο, αν και σε αφάνεια, ήταν ο Γέροντας Ιάκωβος, για να θυμηθούμε την Αγία Γραφή, που λέει, ότι δεν γίνεται να είναι «μαθητής ανώτερος του διδασκάλου, ουδέ δούλος ανώτερος του κυρίου αυτού» (Ιωάν. ιδ' 6, Ματθ. ζ' 14, κβ' 14, Α' Κορ. α' 26-27, Ιωάν. στ' 60).

Γύρω στο 1940, όταν ο νεαρός Αρσένιος ήταν μόλις δεκαέξη ετών, επισκέφθηκε τον Γέροντα Ιάκωβο. Ήθελε να ταξιδεύσει πνευματικά μαζί του μέσα από τις διηγήσεις του στο Άγιον Όρος, το όρος των ονείρων του. Στο Ναό μια μαυροφορεμένη γυναίκα, σχετικά νέα, τον κοίταζε συνέχεια και ο νεαρός έβαλε κακό λογισμό μέσα του, μέχρι που εκείνη τον πλησίασε και τον κάλεσε στο σπίτι της λέγοντας:

-Μοιάζεις πολύ με το παιδί μου, που πριν λίγο σκοτώθηκε στον πόλεμο!

Αυτά τα λόγια τρύπησαν σαν ρομφαία δίστομη την καρδιά του νεαρού Αρσενίου, που υποσχέθηκε στον εαυτό του να μην βάζει ποτέ πονηρό λογισμό.

Οι συναντήσεις των δύο συγχρόνων Αγίων στη Βίτσα, του πολιού τότε Γέροντος Ιακώβου και του νεαρού τότε Αρσενίου, του σημερινού Οσίου Παΐσιου, σφραγίζονται από τη χαρά της κοινωνίας των προσώπων, αυτήν που ο Χριστός σκορπίζει, όταν βρίσκεται ανάμεσά τους, όταν Αυτός κυβερνά το καράβι της ζωής

τους και τους οδηγεί στο απάνεμο λιμάνι της σωτηρίας, στο λιμάνι του ουρανού. Άλλωστε σήμερα Ιάκωβος και Παΐσιος συναπολαμβάνουν τη γαλήνη στην αντίπερα όχθη της ζωής, στην αβράδιαστη ημέρα της αιωνιότητας.